

המסובים את ידיהם, שאל העלם את אביו: אבא מי הוא האברך השחור הלזה ומה טובו. ענה אביו ואמר לו: בני שים עיך היטב עליו כי יבא יום והוא יהיה נשיא בישראל וחסידיים לאלפים ישכימו לפתחו.

(ב) **כמה** שנים קודם התגלותו של רבינו. היה בנו הרה"צ ר' שלמה יעקב זצ"ל אצל הגה"ק ר' שלום זצ"ל מקאמינקא. וכשנפטר ממנו אמר לו בזה הלשון: בבקשה ממך כשתבוא לבית אביך הקדוש תזכיר אותי לפניו שיתפלל בעדי (ואמר לו שמו ושם אמו) ותאמר לו כי אני מרגיש מרחוק שהסית את דעתו ממני לגמרי.

(ג) **רבינו** השתמט בכל יכלתו מלהשתמש בכתרה של תורה להיות רבי בישראל ויותר נוח היה לו אלו מצא התמנאות לרב או למו"צ באיזה עיר קטנה (כי רבינו היה בקי בהוראה כאחד הגדולים) בפרס של זהובים אחדים לשבוע, ובלבד שיוכל להקדיש ימיו ולילות לתורה ולעבודה ומשרה כזו היתה פנויה אז בעיר באלחוב, נסע רבינו לשם כך אל הגה"ק ר' שלום זצ"ל מבעלזא ובקש ממנו שיכתוב בשבילו המלצה לפרנסי הקהלה ההיא אבל הגה"ק מבעלזא לא נענה לבקשתו, כשיצא רבינו מביתו, שאל אותו חתנו הרה"ק ר' חנוך העניך זצ"ל מאלעסק, מדוע מנע טוב מבעליו, ענה חותנו ואמר לו: אני רואה שאלפים ורבבות חסידים עומדים מאחורי כתפיו ומחכים למוצא פיו, והוא רוצה שאכתוב עליו טובות כדי שיהיה רב או מו"צ עני באיזה עיר קטנה?, כשקראתי את שמו "יצחק אייזיק בן עטיא" בפתקא שמסר לידי, ראיתי שראשי תיבות של שמו הן הן הר"ת של ד' עולמות "אצילות בריאה יצירה עשיה" שיש לו בהן כח גדול ורב, כששמע הרה"ק ר' העניך את דברי חותנו יצא אל רבינו להפס את דעתו ומסר לו הדברים שאמר חותנו, אבל רבינו לא נתקרה דעתו בכך, ופנה באותה בקשה עצמה אל הרה"ק ר' מ' מפרמישלאן זצ"ל, אבל הוא הגיד לו דברים מפורשים וברורים שאין זו תעודתו להיות מו"צ כי אם יכהן בתור רב וצדיק הדור, ומעשה שהיה כך היה.

(ד) **כשהיה** הרה"ק ר' מאיר'ל מפרעמישלאן זצ"ל לעת זקנתו במרחץ נאוויסעליץ (בכפר סמוך לעיר זוראונא) לרחוץ במי גפרית שהיה שכיחים שמה בעת ההיא, בא רבינו אליו לשבת אחת, כל ליל שבת ישב רבינו ועסק בתורה, וכשהאיר היום חלש לבו ויצא לבקש לו כוס חמין להשיב את נפשו, הרגיש הרה"ק ר' מאיר'ל בדבר ברוח קדשו, וקרא בקול גדול אל משרתו שיקח מהרה כוס חמין ויבאהו אל רבינו, אבל עד שעשה המשמש את שליחותו עבר רבינו לפני חלון חדרו של הר"מ

וכשראו דפק באצבעו על זכוכית חלונו ורמז לו לבא החדרה, כשנכנס מיד הושיט לו כוס חמין גדולה לשתות, ואחר ששתה נכנס הר"מ עמו בשיחה ושאל אותו על מצב פרנסתו, השיבו רבינו שמעולם לא דבר בשבת מעניני פרנסה אבל אין מסרבין לגדול וע"כ הוא משיבו שפרנסתו דחוקה מאוד ואחת הוא שואל מאת ה' שימצא איזה רבנות בעיר קטנה שיוכל לעסוק בתורה במנוחה, השיבו הר"מ ואמר לו: אני אומר "אהוב את המלאכה" זו מלאכת שמים להיות רבי (גוטער יוד) בישראל "ושנא את הרבנות" להיות רב או מורה הוראה באו"ה, תעודתו דמר להיות צדיק הדור ולא להיות דיין ומורה הוראה, השיב לו רבינו: הלא אמרו רבותינו ז"ל "פשוט נבילתא בשוק ושקול אגרא" כלומר שתפסוק שאלות באיסור והיתר בנבלה וטריפה ותקח פרס מן הצבור, "ואל תאמר כהנא אנא גברא רבא אנא" שלא תאמר להיות רבי, כששמע הר"מ תשובה נצחת זו אמר לו בזה הלשון: אם כן הלא למדן הוא מר, ובכן אני מכבדו להתפלל לפני התיבה פסוקי דזמרה (ביתר חלקי התפלה כבר נתכבדו להתפלל בני טובים אחרים שהיו בשבת זו אצל הר"מ), עמד רבינו לפני התיבה והתפלל פסוקי דזמרה בהתעוררות גדולה, וכשגמר ורצה לעזוב את התיבה רמז לו הר"מ שיתפלל גם שאר התפלה, אחר התפלה בלחש רצה רבינו שוב לעזוב מקומו, ושוב רמז לו הר"מ שימשיך תפלתו גם הלאה. כשהתחיל רבינו את תפלת השמו"ע לפני הצבור הסיב הר"מ את כסאו מול התיבה ואמר לחתנו הרה"ק ר' אברהם ממיקלייב זצ"ל בזה הלשון: ער האט אַ קאַריץ יראת שמים נאך מיט אַ וועריך, והסתכל בפניו במשך כל התפלה. וכ"כ נתפעל מתפלתו עד שכבדו להתפלל גם תפלת מוסף לפני התיבה ונדחו כל שאר המכובדים מפניו.

(ה) **ביום** הושענא רבה של שנת תר"ח נסע רבינו לבקר את בן דודו הגה"ק ר' יודא צבי מראזדיל זצ"ל שחלה אז את חליו שמת בו, כבדו הגה"ק לעבור לפני התיבה ולהתפלל הלל והושענות לפני הצבור, עמדה מטתו של הגה"ק החולה בבהמ"ד סמוך אצל הבימה, וכשעבר רבינו לפניו בשעת ההקפות של ההושענות, הגיעה התלהבותו של רבינו למדה מופלגת כזו עד שמצא החולה הקדוש לנחוץ לאחוז בכנף טליתו כמה פעמים ולמשוך אותו כדי להפסיקו מעט מדבקותו. כי ירא שלא יגיע לכלות הנפש בתפלה זו.

(ו) **וכדאי** להעיר שהגה"ק מראזדיל עצמו רגיל היה להתפלל בכל כוחות נפשו ואפי' ביום הכפורים האחרון שכבר היה חולה אנוש ומוטל למטה, כשהגיע הש"ץ לסדר העבודה ואמר: והכהנים והעם כשהיו שומעים את השם הנכבד והנורא,